

Setembre és el millor mes de l'any. Sí, ara sóc, i no sóc, el veí de l'ascensor que parla del temps, i ho dic, ep, amb tot el meu respecte pels veïns de l'ascensor que parlen del temps. De fet, amb alguns, dos exactament, m'ho passe d'allò més bé parlant-ne. Repassem l'estiu, el comparem amb els anteriors i, mancats de fanecades, llancem pronòstics inútils: enguany farà saó. De què en parlariem, si no? De la crisi? No hi ha crisi! Que no ho sabeu? Que heu vist cap manifestació, vosaltres? Aleshores no hi ha crisi, no cap. Però jo no volia parlar d'això —una altra vegada. Vull parlar de l'oratge, simplement. De **setembre**. Quan arriba setembre se m'acaben les ganes de parlar de les coses prescindibles per a la cerca de la felicitat: del reformatori laboral, dels empresaris lladres, dels treballadors imbècils i dels altres, de la corrupció, l'Estat, els premis, els objectius a complir, la grip, les rotatives, les desarrels, la desvergonya, la desesperança en particular i la tristesa en general. He matinat, he eixit a desemboïrar-me pel passeig dels plàtans i he pensat (poc, no gaire) quina meravella poder sentir com setembre em reviscola, amb aquesta llum fresca de l'alba, única, fàcil i reconfortant, que la natura em regala com si el meu cos mai no haguera eixit de les coves, com si la pell s'agraïra d'una encara essencial saviesa; aquesta rosada que, només ara, puc acceptar gràcies a un subsidi que no ha de durar. Passege entre jubilats i pense en les sendes que, al capdavall, els han menat a passejar com jo, una miqueta més lents, davall dels plàtans. Pense també (un poc, no gaire) en la gent que us heu llevat ben d'hora per a clavar-vos dins d'un cotxe, fer llargues cues de trànsit, treballar o fer com que treballeu, fer d'amo cabró, o patir un amo cabró, quan no fill de puta, i la veritat, pidolaires, no us envege gens. Pense en l'amic que, de tot cor, em recomana que em tanque a estudiar unes opos; en els escombrires municipals que hi recullen les primeres fulles seques dels plàtans; en la doble paciència de la meua dona; en els pares que encara no es poden jubilar; en la novel·la que mai no comence; inevitablement en el sexe; en les mentides de tots i en les meues, i també en com podria escriure tot açò discretament, sense arravataments, com qui fuma despreocupat en qualsevol cantó del món. En fi. Després de tot, finalment pense en saber interpretar els batecs del meu cor com un compàs d'espera, en l'assossec i en agrair, més que el subsidi, aquesta llum rebuda, sense més ni més, com els plàtans que fan, tranquilament, la seua fotosíntesi. Bona nit i carpe diem.

«September», de David Sylvian